

Два су Вука привукла моју пажњу, после одлуке Европске комисије да Србији не дозволи стицање статуса кандидата. Прво, Вук Драшковић. На скуповима “Преокрета” рекао је да “ЕУ више није право избора, него неминовност” и да политике “и Косово и ЕУ” заправо никада није ни било.

И не само то. Драшковић тврди да су Албанци с Косова и Метохије независност прогласили управо захваљујући Резолуцији 1244. По њему, Србија може само да објави рат НАТО пакту или да се помири са судбином. Додао је још и да је захваљујући Резолуцији 1244 агресија НАТО пакта потпуно легализована.

Не верујем у грађанску свест, лишену сећања и права на изјашњавање. Сећање на Драшковићеве политике, слалом је кроз непринципијелности новије историје. Али, куда тај слалом, у својој последњој едицији лишен права на изјашњавање, у ствари води?

Унија у чију магарећу клупу Србија треба да крочи у фебруару, ако се одрекне територије, није иста асоцијација народа од пре две деценије. Напросто, ни референце ЕУ више нису “европске”.

Референце ЕУ сада су реалне: ниже плате, нижи стандард, успостављање економског и политичког “Ламанша” између Велике Британије и остатка континента, потпуни повратак моћи Немачке, све снажније присуство Турске на Балкану...

Унија се разградила на две Европе, са низом подевропа. То је политичко-економски савез, знатно сложенији од бивше СФРЈ. Кошмар јавног сектора и притајених

историјских несугласица, прикривен одличним маркетингом и имиџом!

Показало се да је све време, привлачећи нове чланице из источне Европе, унија ширила властити мит о стабилности, ефикасности и стандарду, а да је у ствари све време трошила преко мере, купујући властити геополитички сјај. Сада се од грађана Србије тражи да поверују да је та геополитичка лаж била оправдана и да Бриселу поверују да ће се у догледно време опоравити, а можда једном и смилovati.

Србија је сада више усмерена ка групацији земаља у орбити Берлина, него ка класичном Бриселу који је постојао до прошле недеље. Ко у Србији може да предвиди кључне параметре те нове европске асоцијације држава, ван властитих страначких кратковидости?

Одакле ће континентална Европа, под хегемонијом Берлина, набављати енергенте да се креће, греје и производи? С ким ће развијати најтешњу економску сарадњу? Чија ће тржишта за 50 година бити њена стратешка опредељења? Не у једном мандату СПО-а, него за 50 година?

Неколико пута на овом месту, рекао сам да је реално европско место Србије у геополитичком простору који ће се отворити између континенталне Европе и њеног евроазијског залеђа. Србији не требају фаталистичке дилеме о балканској пропасти или европском миру. Србији су потребне свеже идеје и енергија, ван контекста националног пораза и непостојећег европског тријумфа.

Други Вук који је привукао моју пажњу је Вук Јеремић и Ђиласова иницијатива за његово уклањање с функције министра спољних послова. Коначно уклањање Вука Јеремића из владе Србије, значило би успостављање политике “Преокрета”, без формалног признања тог документа.

Одлазак Јеремића, скинуо би маску с лица председника Србије. Испод ње би се указао Вук Драшковић или Чедомир Јовановић, или обојица истовремено. Зато је за скидање маски прерано. Не због интереса грађана, доследности и поштења, него због због избора, па не верујем у Јеремићев брз одлазак.

Овако, иза Тадићевих кулиса европске политике, вребају “Преокрет” и предизборна рачуница. Демонтажа државе, због мандата, маскира се паролама о економији, Европи и Резолуцији 1244, као да европске снаге не владају Србијом већ 12 година. Између осталог, и због тога је Европа Србији - Вук Драшковић, а од свих српских митова, најгори је онај европски. Зато што га живимо.

(Глас Русије)